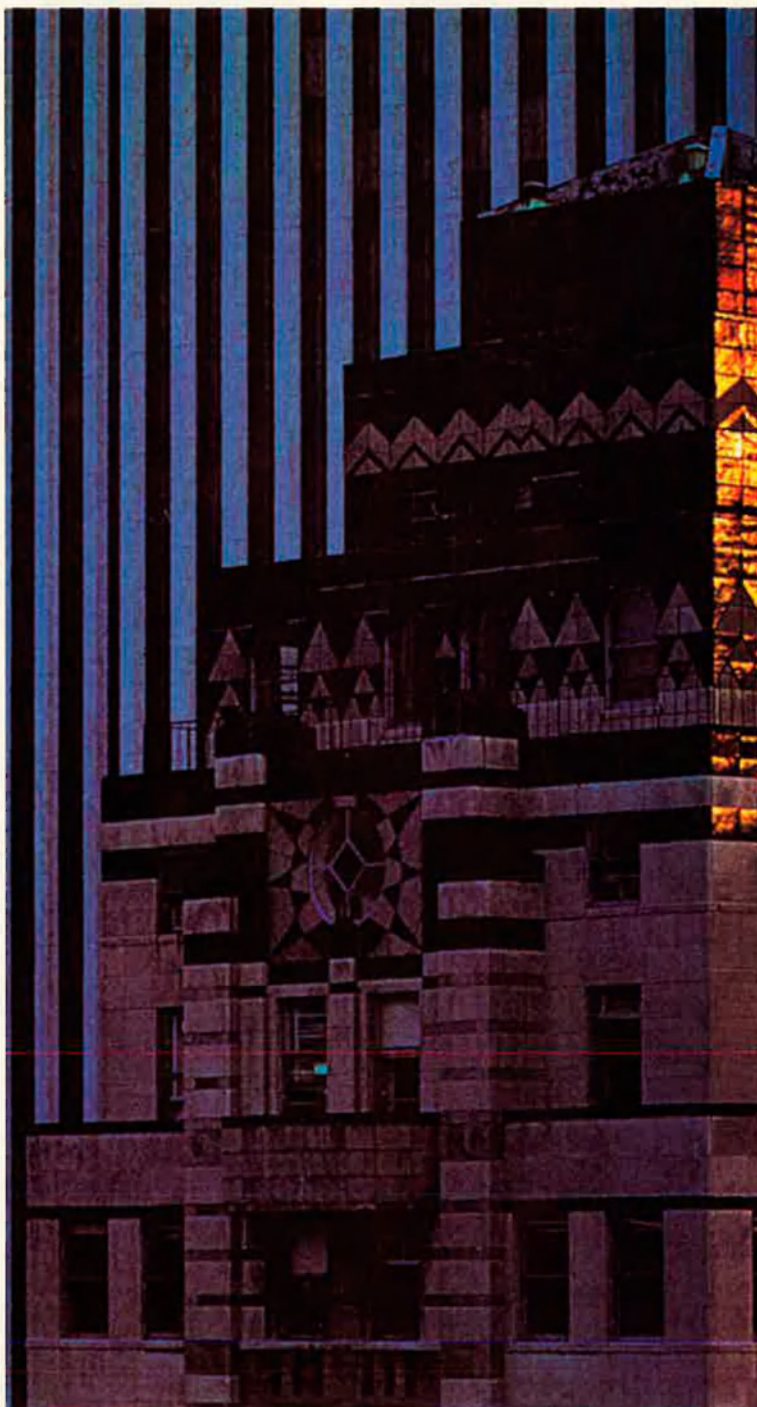

Un pacte no escrit per a uns objectius comuns

Ara fa deu anys i com a conseqüència d'un pacte polític, va nàixer la Unitat del Poble Valencià, el temps i la constància han aconseguit fer d'UPV una organització coneguda, amb implantació i presència real pertot arreu del país, les nostres actuacions i posicionaments són, si més no, escoltats i respectats. Durant aquest temps hem après a treballar en les institucions en benefici del nostre poble, i a més, tenim la ferma decisió de seguir treballant per incidir cada vegada més en la societat civil valenciana i en el seu futur. El pacte que va fer possible UPV ha cobert ja la seua primera etapa.

Allò aconseguit, però, no ens pot fer creure que la nostra organització siga la millor ni tant sols l'única, si avui podem afirmar sens dubte que UPV és l'opció política més organitzada i extesa del nacionalisme valencià, no podem oblidar que en altres camps, no menys importants i imprescindibles per a la recuperació del nostre país, altres organitzacions i moltes persones individualment han realitzat un treball constant i efectiu que cal valorar amb tota la seua importància.

Ara necessitem reprendre la iniciativa i començar una nova etapa que no ha d'estar cimentada tant sols

en la tasca política, sinó que ha d'ampliar-se en l'acció social i cívica. Hem d'aconseguir tots plegats que la quantitat de valencians i valencianes que ara treballen per la recuperació de la consciència diferenciada del nostre poble cresca de la forma més ràpida possible. Aquest treball conjunt, però, no sempre es podrà aconseguir des de la militància estricta en UPV.

Reiteradament hem reconegut que no tot el nacionalisme valencià està dins de l'UPV, en conseqüència, caldrà cercar fórmules de treball conjunt que sense entrebancar l'àmbit d'actuació de cadascú ens facilite l'aconseguiment dels objectius que ens són comuns.

Si el valencianisme polític, cultural o social té alguna característica que s'ha mantingut al llarg del temps, aquesta no és altra que l'enfrontament continu de tots contra tots. La incapacitat real de reeixir, des de la vessant valencianista, al si d'una societat no estructurada i fortament espanyolitzada ha fet que l'objectiu prioritari per a molts desencisats per causa de les dificultats que hem apuntat, fóra evitar que alguna persona diferent a ell o al seu grup pogués reeixir amb èxit.

Aquesta és una actitud evidentment que no beneficia a ningú i que perjudica en primer lloc el nostre poble, el País Valencià.

Si al fi superem les divisions purament personals, si aconseguim valorar com a positiu, respectar i abonar totes aquelles accions que es realitzen en benefici del nostre poble, malgrat que vinguen de persones o opcions diferents, si aconseguim crear tots plegats un gran moviment que englobe la vessant cívica, cultural i política del valencianisme progressista, començarem a potenciar un canvi qualitatiu important i transcendental i superarem d'una vegada per totes el lamentable espectacle de picabaralles i personalismes.

L'UPV va nàixer com a conseqüència de les dificultats d'un grapat de xicotetes organitzacions nacionalistes per a poder créixer d'una manera aïllada, però també, i no hem d'oblidar-ho, des de la renúncia a capitalitzar la nova organització per part de ningú, aquesta actitud ha de continuar sent norma entre nosaltres si volem avançar i incidir en l'àmbit de la societat civil valenciana.

Aquesta forma d'actuar ens permetrà llançar la iniciativa d'un pacte cívic, no necessàriament escrit, però clar en els objectius, i que és per al nostre país, ara per ara, més necessari que mai.

Andreu Banyuls

Secretari Local UPV-Gandia

Membre de la Plataforma "Compromís de Sueca"

Per por del ridícul

Vint-i-dos d'abril, vigília de Sant Jordi. Llegeixo a la premsa unes declaracions de Pasqual Maragall.

Són punyents, clares. Desprenen preocupació i no amaguen alguns dels maldecaps actuals de l'alcalde que inagurarà els Jocs Olímpics aquest estiu. Pel que diu sembla que encara li xiulin les orelles del dia de la inauguració de l'estadi de Montjuïc, el 8 de setembre del 1989. Ara, quan falten poc més de 90 dies per a la inauguració dels Jocs, sembla que la seva gran preocupació ve d'una aversió al ridícul —fins ara desconeguda—. El pobre Maragall ja es veu, el dia de la inauguració dels Jocs, aguantant el xàfec d'aquells qui no deu dubtar a catalogar d'insatisfets i desagraïts.

Realment deu ser irritant de pensar, ja des d'ara, que la principal preocupació del dia més important de la teua vida no serà, per exemple, de dubtar entre aquest parell de sabates o aquell, o si la corbata preferida quedarà millor amb l'americana blanca o amb la blava, sinó en quin moment de la cerimònia d'obertura dels Jocs es desplegarà una pancarta al cor de l'estadi amb el corresponent *Freedom for Catalonia* o per quin costat de l'estadi apareixerà un globus aerostàtic creuant l'horitzó. I m'imagino, per posar algunes possibilitats més, la cara del pobre Pasqualet quan sentí que a la llotja d'autoritats se li esvaloten els caps d'estat comentant no sé ben bé quina pancarta, quina xiulada, o quina altra acció no-violenta que alguns insatisfets i desagraïts haurem fet.

Sap greu realment que tot això hagi de preocupar tot un alcalde olímpic. I més en sap encara quan descobrim que darrere aquests insatisfets i desagraïts no hi ha la més mínima voluntat ni de fer boicot als Jocs ni d'amargar la festa al senyor Maragall (que bé es mereix, per les hores que hi ha dedicat, de passar-la tranquil). El que possiblement el senyor Maragall encara no sap és que passar la festa tranquil depèn en bona part d'ell.

Per exemple: ¿pot o no pot el senyor Maragall assegurar que la bandera i el nom de Catalunya figuraran en la desfilada de

la gran família olímpica? ¿Pot o no pot el senyor Maragall afirmar que l'himne d'"Els Segadors" sonarà quan el representant de la primera institució de govern de Catalunya faci acte de presència a la llotja? ¿Pot explicar, sense anar més lluny, com la llengua catalana, d'acord amb la denominació estatutària de llengua pròpia, serà la primera llengua dels Jocs? ¿O pot l'alcalde fer entendre a alguns socis del COOB (especialment al COE i al govern espanyol) que no passa res si quan algun atleta català guanya una medalla (d'or) l'himne català i la bandera caompanyen l'atleta al podi?

I així podríem anar seguint.

Els qui no dubtem de les habilitats d'en Maragall com a alcalde sabem que, si s'ho proposa, tots aquests aspectes esmentats i altres seran realitat. Entre més coses perquè no n'hi ha cap que vulneri la legalitat vigent (Constitució i Estatut) i menys encara que sigui prohibit per la Carta Olímpica.

Puc estar d'acord que potser cal imaginació. Però el que no tolerarem és que la imatge de Catalunya com a nació estigui o bé absent o bé diluïda dintre l'espectacle d'obertura i cloenda que amb tant de secretisme van preparant.

Com aquell qui no diu res el 25 de juliol uns 3.500.000 de persones ens estaran observant. Per molts serà possiblement l'única vegada que sentiran parlar de Barcelona i de Catalunya. Per altres, el record que dels Jocs els quedi serà el clixé que retindran del nostre país durant molts anys.

Certament, el ridícul ens espanta a tots. I com tothom sap, hi ha moltes maneres de fer el ridícul. Però jo, i crec que molts catalans, en tenim especialment una: la por de fer el ridícul de no explicar al món, aprofitant els Jocs, que Catalunya és una nació.

Jordi Sánchez
Dirigent de la Crida